MY AUNT NORA

FERDINANDO FREGA

என் NORA அத்தை

The Art of Attraction · 06

கடந்த சில நாட்களாக இந்தப் பெயர் என் மனதுக்குத் திரும்பத் திரும்ப வந்துகொண்டிருந்தது. அவர் என் அம்மாவின் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்; 1963-இல் அவரை ஒரு மகளைப் போல ஏற்றுக்கொண்டு, ஒருவேளை முதன்முறையாக, யாரும் அவருக்குக் கற்றுக்கொடுக்காததைக் கொடுத்தவர்: அன்பு.

தன் சொந்த அம்மாவைப் பற்றியோ, இறந்துபோன மற்றவர்களைப் பற்றியோ எளிதான தீர்ப்புகளை வழங்கும் வகை மகன் அல்ல நான். என்னுடையது, மனித நடத்தையின் பகுப்பாய்வில் ஒரு சுதந்திரமான பயிற்சி மட்டுமே; சாக்குப்போக்குகள் இல்லாமல், எதுவுமே இல்லாமல், நான் ஒரு நிர்வாண அரசனைப் போல.

Naples-ஐச் சேர்ந்த இந்தப் பெண்மணி, வழக்கமான ஸ்வீடிஷ் முகத்தோற்றத்துடன் — நீலக் கண்கள், வெளிர் தோல், நடுத்தர உயரம் — புன்னகைப்பதற்குப் பழகியிருந்தார்; எப்போதும், தன் இனிமையான, மயக்கும் குரலாலும், உலகின் இந்த அட்சரேகையில் பிறந்தவர்களுக்கே தெரிந்த இயல்பான சமயோசித அறிவாலும், உங்களுக்குச் சிந்திக்க ஏதாவது ஒன்றை விட்டுச் செல்வார்: அவர் ஏன் எனக்கு அதைச் சொன்னார்?

அது 1985. நான் Cosenza-வில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தேன்; அவரைப் பார்க்கச் சென்றேன். எனக்கு அவர் Nora அத்தை; அவர்

என்னை அன்புடன் Ferdinà என்று அழைத்தார். என் சகோதரி Teresa-வுக்கு அவர் ஞானத்தாயாக இருந்தார் — என் அம்மா அளித்த ஒரு பரிசு, அதற்காக அவர் எப்போதும் நன்றியுடன் இருந்தார் — எப்போதும் எங்களைப் பற்றி விசாரிப்பார்.

கடைசியாக அவர் என்னைப் பார்த்தபோது எனக்கு ஏழு வயதுக்குச் சற்று மேல்; இப்போது, இருபது வயதில், அவர் ஓர் இளைஞனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்; ஆனால் நான் சுமந்துகொண்டிருந்த அறிவுசார் நெசவு எந்தப் பொருளால் ஆனது என்பது அவருக்கு நன்றாகவே தெரியும்.

என் மீதான அவருடைய அன்பு வேறொரு விதத்தில் வெளிப்பட்டது; நான் அதை உணர முடிந்தது; ஆனால் அவர் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டார், தான் நினைத்ததையெல்லாம் சொல்லாமல் வேண்டுமென்றே தன்னைத் தடுத்துக்கொள்ள விரும்பியது போல.

அன்று மதியம் அவருடைய மகள் Lella-வையும் சந்தித்தேன்; பல் மருத்துவர், அழகான பெண், தாயின் வசீகரமும் தந்தையின் நேர்த்தியும் கொண்டவர். அவர் என்னை அன்புடன் வரவேற்றுச் சொன்னார்: "உண்மையில் நீதானா, Ferdinando? எங்கள் வீட்டுக்கு எதிரே இரண்டு ஆண்டுகள் வசித்த அதே ஆளா?"

முதலில் நான் அவருக்கு ஒரு புன்னகையால் பதில் சொன்னேன்; பிறகு சொன்னேன்: "ஆமாம்,

நான்தான்; இன்று நாம் இருக்கும் இடத்தின் மிகச் சிறந்த பதிப்பு.” எல்லோரும் சிரித்தார்கள், எல்லோரும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்; பிறகு விடைபெறுதல், புறப்படுதல்; நாங்கள் சந்தித்தது அதுவே கடைசி முறை.

என் காரில் ஏறும் நேரம்தான்; இரண்டு மாடிகள் மேலே ஒரு பால்கனியிலிருந்து என் பெயர் அழைக்கப்படுவது கேட்டது. அது Nora அத்தை: “Ferdinà, திரும்பி வா, உன்னை மீண்டும் பார்க்க வேண்டும்.”

“நான் அவரைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தேன். அது நடக்காது என்று எனக்குத் தெரியும். என் பணி ஏற்கெனவே முடிந்துவிட்டது.”

ஓர் உண்மையான நிர்வாண அரசன், ஒரு புத்திசாலிப் பெண்ணின் முன், அப்படியே இருக்கிறான்: அவன் அம்மா அவனை உலகுக்குக் கொண்டுவந்தது போல.

நான் என் அம்மாவின் மகன்.

Ferdinando